U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové, JUDr. Jiřího Pally, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **A. B.**, zast. Mgr. Barborou Leiterovou, advokátkou, se sídlem Heinrichova 16, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 11. 2010, č. j. 56 Az 91/2009 – 65,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 10. 2009, č. j. OAM-286/LE-BE02-PA03-2009, bylo zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí (dále jen „zákon o azylu“), a to z toho důvodu, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a písm. e) téhož zákona. Současně žalovaný deklaroval, že podání žaloby nemá v souladu s § 32 odst. 3 zákona o azylu odkladný účinek. Své rozhodnutí žalovaný odůvodnil tak, že posoudil všechny informace uvedené žalobcem v průběhu azylové procedury a dospěl k závěru, že tento neuváděl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízením ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce v České republice v minulosti již dvakrát požádal o mezinárodní ochranu, přičemž jeho první žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná a ve druhém řízení mu nebyla žádná z forem mezinárodní ochrany udělena. V současném řízení žalobce uvedl, že jeho důvody k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou stejné jako v předcházejících případech, tedy obavy z ohrožení teroristy. Jeho obavy z případného návratu do Alžírska byly řádně posouzeny již v předešlých řízeních. Žalovaný uzavřel, že z provedeného řízení je zřejmé, že jediným cílem žalobce je legalizovat svůj pobyt v Česku a opakovaným vstupem do azylové procedury se vyhnout hrozícímu správnímu vyhoštění.

Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2009 se žalobce bránil žalobou ze dne 10. 11. 2009, v níž navrhl, aby Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného zrušil

a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně navrhl přiznání odkladného účinku žaloby podle § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 7. 12. 2009, č. j. 56 Az 91/2009 - 14, nebyl žalobě odkladný účinek přiznán.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 28. 1. 2010, č. j. 56 Az 91/2009 – 22, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 1. 2010 se žalobce bránil kasační stížností ze dne 23. 2. 2010, podanou z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., v níž navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně požádal o ustanovení zástupce.

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 3. 3. 2010, č. j. 56 Az 91/2009 – 29, ustanovil žalobci pro řízení o kasační stížnosti zástupce Mgr. Barboru Leiterovou, advokátku, se sídlem Heinrichova 16, Brno.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 23. 6. 2010, č. j. 4 Azs 16/2010 – 47, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 1. 2010, č. j. 56 Az 91/2009 – 22, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V odůvodnění uvedl, že ani naplnění podmínek uvedených v § 10a písm. e) zákona o azylu nezbavuje správní orgán povinnosti zabývat se tím, zda žadateli nehrozí při návratu do země původu závažná újma ve smyslu § 14a odst. 2 téhož zákona. Jinými slovy, i při zastavení řízení v případě nepřípustné žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu, kdy neúspěšný žadatel je vystaven hrozbě návratu do země původu, je správní orgán povinen se v odůvodnění přesvědčivě vypořádat s otázkou možného udělení doplňkové ochrany. Nepostačí pouhé zdůvodnění toho, že byly splněny podmínky § 10a písm. e) zákona o azylu pro vyhodnocení žádosti o mezinárodní ochranu jako nepřípustné a zastavení řízení z tohoto důvodu, ale musí být ve smyslu § 14a zákona o azylu zdůvodněno, proč nedošlo k udělení druhé z forem mezinárodní ochrany, tj. doplňkové ochrany. Nejvyšší správní soud přitom vycházel ze své dřívější judikatury, zejména rozsudku ze dne 11. 2. 2009, č. j. 1 Azs 107/2008 – 78.

Krajský soud v Brně následně rozsudkem ze dne 25. 11. 2010, č. j. 56 Az 91/2009 – 65, napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2009, č. j. OAM-286/LE-BE02-PA03-2009, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně rozhodl, že žalobci se náhrada nákladů řízení nepřiznává; ustanovené zástupkyni žalobce se přiznává odměna ve výši 2880 Kč, která jí bude vyplacena do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně. V odůvodnění vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2010, kterým byl zrušen původní (zamítavý) rozsudek tohoto soudu ze dne 28. 1. 2010. Vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu ve smyslu § 110 odst. 3 s. ř. s., krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, neboť žalovaný se nevypořádal s možným udělením doplňkové ochrany.

Proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 11. 2010 se žalobce (dále též „stěžovatel") bránil kasační stížností ze dne 24. 1. 2011, ve které uvedl, že nemůže napsat bezvadnou kasační stížnost, neboť je ve výkonu trestu odnětí svobody a momentálně nemá dostatek času a financí na advokáta, věci navíc po právní stránce příliš

nerozumí. Požádal proto o možnost kasační stížnost v soudem stanovené lhůtě doplnit s tím, že po propuštění z výkonu trestu by obratem vyhledal svého advokáta a poradil se s s ním.

Po předběžném posouzení splnění zákonných náležitostí kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že **kasační stížnost je podána opožděně**.

Úvodem je třeba poukázat na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2010, č. j. 4 Azs 6/2010 – 42, publikován pod č. 2081/2010 Sb. NSS, dostupný z: <www.nssoud.cz>, v němž zdejší soud judikoval, že *ustanoví-li v řízení o kasační stížnosti krajský soud účastníku řízení zástupce (§ 105 odst. 2 ve spojení s § 35 odst. 8 s. ř. s.), takto ustanovený advokát zastupuje účastníka i v dalším řízení o žalobě před krajským soudem poté, co bylo původní rozhodnutí krajského soudu Nejvyšším správním soudem zrušeno.* Je proto třeba dospět k závěru, že pokud Krajský soud v Brně usnesením ze dne 3. 3. 2010, č. j. 56 Az 91/2009 – 29, stěžovateli pro řízení o kasační stížnosti proti svému původnímu rozsudku ze dne 28. 1. 2010, č. j. 56 Az 91/2009 – 22, ustanovil zástupce Mgr. Barboru Leiterovou, advokátku, se sídlem Heinrichova 16, Brno, pak tato advokátka zastupovala stěžovatele též v dalším řízení o žalobě před krajským soudem poté, co byl původní rozsudek krajského soudu ze dne 28. 1. 2010 zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2010, č. j. 4 Azs 16/2010 – 47, a věc byla tomuto soudu vrácena k dalšímu řízení. V rámci dalšího řízení před krajským soudem byl vydán nyní napadený rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 11. 2010. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že v hlavičce nyní napadeného rozsudku absentuje údaj o zástupci stěžovatele, když jinak je zřejmé, že soud s paní Mgr. Barborou Leiterovou, advokátkou, v průběhu řízení i nadále fakticky jednal jako se stěžovatelovou zástupkyní, mimo jiné ji přípisem ze dne 13. 8. 2010, založeným ve spise na č. l. 61, požádal o sdělení, zda jí není známa současná adresa stěžovatele, a této rovněž doručoval napadený rozsudek.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že napadený rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 11. 2010 byl zástupkyni stěžovatele doručujícím orgánem (Pošta Brno 2, PSČ 602 00) doručován na adresu sídla Heinrichova 16, Brno. Z doručenky do vlastních rukou, vztahující se k doručování napadeného rozsudku a k němu ve spise připojené, se podává, že zásilka byla zástupkyní stěžovatele, resp. paní R. L. jako osobou oprávněnou, převzata dne 13. 12. 2010.

Podle § 42 odst. 2 s. ř. s. *má-li účastník nebo osoba zúčastněná na řízení zástupce, doručuje se pouze zástupci. Má-li však účastník nebo osoba zúčastněná na řízení něco osobně vykonat, doručí se i jim.*

Jak vyplývá z výše uvedeného, napadený rozsudek byl v souladu s § 42 odst. 2 větou první s. ř. s. stěžovateli, resp. jeho zástupkyni řádně doručen dne 13. 12. 2010, když stěžovatel neměl v řízení nic osobně vykonat, a nebylo proto třeba doručovat i jemu osobně. Na tomto závěru nic nemění ani skutečnost, že Krajský soud v Brně napadený rozsudek, kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalované ze dne 29. 10. 2009 o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany stěžovateli, následně doručoval též přímo stěžovateli na poslední známou adresu pobytu Vazební věznice Praha – Pankrác, Soudní 1672/1 (správně Soudní 988/1), Praha 4, PSČ 140 57, přičemž zásilka byla doslána do aktuálního místa pobytu Věznice Vinařice, Vinařice 245, kde si ji stěžovatel převzal dne 12. 1. 2011.

Podle § 106 odst. 2 věty první s. ř. s. *kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, a bylo-li vydáno opravné usnesení, běží tato lhůta znovu od doručení tohoto usnesení.* Podle poslední věty téhož ustanovení *zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.* Podle § 40 odst. 1 věty první s. ř. s. *lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek.* Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. *lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.* Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. *lhůta je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.*

Napadený rozsudek krajského soudu obsahuje řádné poučení o opravných prostředcích včetně lhůty k podání kasační stížnosti, když se v něm uvádí, že *proti tomuto rozsudku, který nabývá právní moci dnem doručení (§ 54 odst. 5 s. ř. s.), je kasační stížnost nepřípustná; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.] Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Brně ve dvojím vyhotovení. Stěžovatel, který nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).*

Jak bylo uvedeno výše, napadený rozsudek byl stěžovateli doručen v pondělí dne 13. 12. 2010. Zákonná lhůta dvou týdnů k podání kasační stížnosti proto počala běžet dne 14. 12. 2010 a marně uplynula v pondělí dne 27. 12. 2010. K jejímu zachování by tedy bylo třeba, aby kasační stížnost byla stěžovatelem nejpozději dne 27. 12. 2010 předána soudu nebo tomuto zaslána prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence anebo předána orgánu, který má povinnost podání doručit. Z obsahu spisu však vyplývá, že kasační stížnost byla stěžovatelem podána teprve dne 25. 1. 2011, a to prostřednictvím držitele poštovní licence, když tohoto dne byla zaslána na adresu Krajského soudu v Brně z pošty Vinařice u Kladna, PSČ 273 07. Stalo se tak tedy po uplynutí zákonné lhůty k jejímu podání.

Vzhledem k tomu, že kasační stížnost byla stěžovatelem podána opožděně, nezabýval se již Nejvyšší správní soud její přípustností ve smyslu ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., podle něhož je *kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.* V této souvislosti lze poukázat na to, že napadený rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 11. 2010, č. j. 56 Az 91/2009 - 65, byl vydán k realizaci rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2010, č. j. 4 Azs 16/2010 – 47, kterým byl zrušen původní rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne ze dne 28. 1. 2010, č. j. 56 Az 91/2009 – 22, a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Stěžovatelově žalobě bylo vyhověno, neboť napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a proto zřejmě advokátka nepokládala za potřebné podat proti němu kasační stížnost.

Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost byla ve smyslu § 106 odst. 2 s. ř. s. podána opožděně, přičemž zmeškání lhůty nelze podle poslední věty téhož ustanovení prominout. Kasační stížnost proto odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť tato byla podána opožděně.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta. Vzhledem k tomu, že ze spisové dokumentace vyplývá, že zástupkyně stěžovatele neučinila v řízení o kasační stížnosti žádný úkon právní služby a hotové výdaje ani odměnu za zastupování ve smyslu ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. rovněž neuplatňovala, Nejvyšší správní soud ustanovené zástupkyni nepřiznal hotové výdaje ani odměnu za zastupování stěžovatele v řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. dubna 2011

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu